HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

ו) **מן הלאן יביא כבש.** אמר הרי עלי עולה מן הלאן יביא כבש ולא עז הואיל ופתח בו וכו': **דליש ליה שם לווי.** שנקרלאת מנחה סתם שאר מנחות יש להם שם לווי מנחה מתבה ומנחת מרחשת ומנחת מחבת: **איזו היא מנחה.** דקרי לה ר' יהודה מיוחדת משום דליש ליה שם לווי זה שפתח בה הכתוב תחלה והיינו מנחת סלת: **פשיטא דמנחה סלת קאמר.** ר' יהודה דהא בהדיא קתני לה: **סימנא בעלמא.** לגירסא שלא תטעה ותשכח איזו מנחה קאמר ר' יהודה דיביא סימן זה יהא בידך זו שפתח בה הכתוב תחלה: **וזאת תורת המנחה.** בגו את אהרן ואת בניו: **מנחה.** מנחת קמיץ: **ה"ש.** ממתני': **מנחה מן המנחה.** פירשתי לעיל(א): **יביא אחת.** משום דמין חד משמע ומנחה נמי חדא משמע: **הא מיני מנחה שתים.** יביא שתים: **ממין אחד.** ב) ג) דמוקים לתרוייהו [לישנין]: **דלמא הא מיני מנחה יביא שתי מנחות משתי מיני.** דמיני (א) ג) (מנחה) משמע תרין [ומנחה נמי משמע תרין] כדאמר לעיל וחתת תורת המנחה: **ודילמא הא.** דלדיקינן מינה הא מיני מנחה חדא ר' שמעון היא דלדידיה איכא לקיומי תרוייהו ב)[לישני] שני מינין במנחה אחת אבל לרבנן דליש להו מנחה משני מינים לעולם חדא מנחה ד) ממין ג)אחד ה)(לא) מיינתי: **מאן תנא.** דלא מספקא ליה אלא בחמשה מנחות: **כיון דאמר מחבת חלות ומחבת רקיקין יביא.** ולאו דוקא קאמר דה"ק לתשע חלות וחד רקיק לו לתשעה רקיקין וחדא חלה: **אי נמי סבר לה כרבי יהודה דאמר.** בפרק ואלו מנחות (לעיל עו.) כל המנחות באות עשר עשר: **איכא לספוקי להאי באחרבע עשרה מנחות.** סלת ומחבת ומרחשת הרי ה) ג' ומנחת מאפה איכא אחד עשר ספיקות דלמא כולה חלות גדר ושמא תשעה חלות וחד רקיק ושמא שמנה חלות ושני רקיקין ו)וכן גרועי לחלות ואפופי לרקיקין עד שמא כולה רקיקין(ב) ב)[הויי"ל]: **מייתי.** שתי מנחות חדא של עשר חלות וחדא של עשר רקיקין ואומר אם כולה חלות או כולה רקיקין גדרתי אותה שגדרתי תהא נגדי והאחרת תהא נדבה ואם מחצה ו) של חלות ורקיקין גדרתי יצטרפו חלות מזו לפי מה שגדרתי ז)ורקיקין מזו לפי מה שגדרתי נגדי והאחרת תהא נדבה: **למחרת מביא אשמו ולוגו עמו.** בתוספת דזיזרות(ד) קתני לה מי שהיה ספק מזיר טמא וספק טהור ספק מצורע מוחלט טמא ספק טהור אוכל בקדשים אחר ס' יום כו' רבי

(דף מד:) אם גילח בשמיני מביא קרבנותיו בו ביום והכי נמי הוי כגילח בשמיני שהרי שיהה מגלחתו ומתנה על מטאתו ואומר אם טמא אני מטאת מחובתי ועולה נדבה פי' עולה שאמרתי למעלה ואם טהור אני עולה מחובתי ומטאת העוף ספק מגלח לאשם וחקנו וגבות עיניו כדרך שהמצורעים מגלחין ד) ומביא עולת בהמה [1] [ומתנה עליה כו' וספר שלשים יום ומביא עולת בהמה כו'] שהרי ספק מזירות טהרה הוא מונה ואינו יכול לגלח מגלחת שניה לצרעתו עד שיזרוק עליו אחד מן הדמים ומביא עולה ומטאת ד) ושלמים יא) [ולאי עולת בהמה) וישהה עד סוף מזירות טהרה שאחר טהרת צרעתו שעולה בודאי ואומר אם טמא אני פירוש אם טמא הייתי בתגלחת ראשונה העולה לראשונה נדבה היתה וזו נדבה שתגלחת בתגלחת ראשונה מחובתי ואם טהור אני עולה לראשונה חובה וזו נדבה שתגלחת זו של עכשיו אינה כלום ומטאת העוף ספק ומגלח לאשם וחקנו וגבות עיניו כדרך מצורעים ותגלחת זו היתה ראויה לעשות בסוף ז' ימי ספירה תגלחתו לראשונה אבל לא היה יכול משום דגילוח ספק מצורע אינו דוחה איסור גילוח דמזיר

בספק לאחר ס' יום אוכל בקדשים ולאחר ק"כ יום מותר לשתות ביין וליטמא למתים ומגלח ד' תגלחות שהמזיר שמגיר טמא מגלח ב' ומצורע מוחלט ב' ומונה ל' יום לנזירות טהרה של (יום) סתם נזירות ומגלח לסוף ל' כדכתיב ונגלח הנזיר פתח אוהל מועד וגו' וכשרואה להביא קרבנו לסוף אותן ל' יום אומרין לו שמא נזיר טמא הייתה ואותו גילוח שנגלחת עולה לך בשביל תגלחת נזירות טומאה שהיית חייב לגלח בסוף ד' יום דכתיב וכי ימות מת עליו בפתע פתאום וטמא ראש נזרו וגילח ראשו ביום טהרתו ביום השביעי יגלחנו ועדיין צריך אתה למנות ל' יום לנזירות טהרתך ומונה ל' יום ומגלח לסוף ל' יום וכשרואה להביא קרבן לנזירותו אומרין שמא מצורע מוחלט הייתה ואותן ב' גילוחין שגילחת לצרעתך עולה לך ולא לנזירותך שאילו הייתה מצורע מוחלט ודאי ונזיר טמא וראי מ"מ היה דיקן למנות קודם לצרעתך ולגלח ב' תגלחות ואח"כ לנזירותך אף עכשיו כן. דגילוח ראשון הוי ההוא דחייב לגלח לכשנתרפא מצרעתו דכתיב וכבס המטהר את בגדיו וגלח את כל שערו. וגילוח שני שחייב לגלח לאחר ד' יום לטהרתו כדכתיב וישב מחוץ לאהלו שבעת ימים וכתיב והיה ביום השביעי יגלח את כל בשרו. ועכשיו ראשי לוכל בקדשים לאחר ס' יום דהשתא ודאי טהור הוא שהרי נטהר מצרעתו ואיכא למימר נטהר נמי מספק טומאת נזירותו. וכיון דאמרינן ליה לצרעתך עלו ולא לנזירותך צריך למנות עוד ל' יום לנזירותו ומגלח לסוף ל' כדין נזיר טהור וכשרואה להביא קרבנו אומרין לו שמא נזיר טמא הייתה ואותו גילוח שגילחת עולה לגילוח טומאה למה שהייתה חייב לגלח לסוף ד' ועדיין צריך אתה למנות ל' יום לנזירות טהרתך מיום גילוח ומאותך כדכתיב והימים הראשונים יפלו ולגלח לסוף ל' יום כדין נזיר טהור והיינו ק"כ יום ומכן ואילך מותר לשתות ביין וליטמא למתים שהרי כבר עשה ד' תגלחיות דמוחלט ודנזיר טמא כדפרשינן להו וקאמר ר' שמעון למחרת דסוף ס' יום דמנה לו גגילח בו ביום ל' תגלחיות דשבכיון לצרעתו למחר מביא אשמו ולוגו וכו'. ולהכי קאמר למחרת דקרבן מצורע אין מביאין אותן באותו יום שמטהר בו וגילח בו עד למחרת דכתיב וביום השמיני יקח שני כבשים ולהכי קאמר למחרתו מביא אשמו דספק מוחלט הוא ומתני': **כ)** (ממקום) דמקיים ומיתב דמוקים נמחק: **ג)** חיבת מנחה נמחק: **ד)** מנחה אחת: **ה)** ג' ומנחת: **ו)** חיבת של נמחק: **ז)** שטיה: **ח)** להשלים שלשים חיבת לד' נמחק: **ט)** ואין נזיר: **י)** בהמה. ומתנה עליה כו' נראה שחסר מן התוס' וספר שלשים יום כו' **א)** וגרסי' וספר שלשים יום ומביא עולת בהמה ומתנה כו': **יא)** חיבות ודאי עולת בהמה ל"ש:

ב) לקמן קו. כ"ק עמ: תמורה כ., **ג)** בכרכות סה. וש"נ, **ד)** נ"ל: מיינן, **ד)** (לעיל עמ. **ה)** סנ: עב:), **ה)** פי' ומכ"ש מי ס"ל כר"מ דבפות י"ב חלות דאיכא פפיקות טפי, **ו)** זבחים עו. נדה ט. מזיר ס., **ו)** עיין ל"ק, **ח)** נדף קד:), **ט)** ל"ל דמקיים. ל"ק, **י)** דמיני ומנחה משמע תרין כדאמרינן לעיל כו'. ל"ק, **כ)** ל"ק, **ל)** ל"ל אחד מיינתי לדידהו אם אמר מיני מנחה תניא אחי מנחות מב' מינים, **מ)** ל"ק מ"ג, **נ)** וכו. ל"ק, **ס)** ל"ק, **ע)** ל"ל ומתמה של רקיקין כו', **פ)** [ע"ו ה"ל], **צ)** ל"ק, **ק)** ל"ל שלשים. ל"ק, **ר)** ל"ל פי' עד שיזרוק עליו הדם דשלם בהמות כו'. ל"ק, **ש)** ומופר שלשים יום ומביא עולה בהמה ומתנה עליה כו' שהרי וכו' כל"ל. ל"ק, **ת)** ל"ל ושלמים ולאי ומשמע עד כו'. ל"ק,

תורה אור השלם

1. וְזֹאת תּוֹרַת הַמִּנְחָה הַקְּרֵב אֹתָהּ בְּנֵי אַהֲרֹן לִפְנֵי יְיָ אֶל פְּנֵי הַמִּזְבֵּחַ:

ויקרא ו ז

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה דילמא וכו' דמיני ומנחה משמע תרין: **(ב)** ד"ה איכא וכו' רקיקין הס"ד ומ"כ מ"ה מייתי ומתני מייתי שתי:

גליון הש"ס

גמ' אבי' אמר אפי' תימא ר"ש. עי' לעיל ג ע"ל תוס' ד"ה אימא:

מוסף רש"י

הרי עלי עולה יביא כבש. פחות שבעולות דעולה ליכא לספוקי אלא בזכרים (להלן קז.). אלא מהא ליכא למשמע מינה. דדלמא מתני' נמי כולה דוקא, אלא תדע מעייטו דוקא לו רישא לו סיפא, ומנא לידע לטו הכיא ולא לדעינן הי מעייטו דוקא דנגמר מעיה (שבת קכא.). ר"ש היא דאמר מחצה חלות ומחצה רקיקין. שפיסה כמופים כמנחה אחת (לעיל סג.). למחרת. בספק מצורע מוחלט ופסק טיט מוחלט קא, לגמרת ביום הטמיני (זבחים עו.).

שיטה מקובצת

א) סבר לה כר' יהודה גליון וכ"ש אי סבר לה כר"מ דאמר שתים עשרה איכא לספוקי בשש עשרה ספיקות ע"כ:

חידושי הרגמ"ה

אי נמי [סבר לה כר'] יהודה [דאמר כל] המנחות [באות עשר] והוי [חמשה ספיקות אי] עשר אמר [על כל] חמשתן ותו איכא לספוקי [בתשע] מנחות כיצד [אי] תשע חלות [ורקיק אחד] אמר או שמונה [חלות ושני] רקיקין או ז' [חלות] וג' רקיקין או [ששה חלות] וד' רקיקין [או ה'] חלות וה' רקיקין [או] ארבע חלות [ששה] רקיקין או ג' חלות [ושבעה רקיקין] או שתי חלות [ושמונה] רקיקין או חלה אחת ותשעה רקיקין [הרי] תשעה היינו גרועי ואופופי דלא לספוקי שמא כולהו אמר רקיקין או כולהו חלות או מחבת או מרחשת הרי [י"ד] וכ"ש אי סבר כר' מאיר דאמר כל המנחות באות שתים עשרה איכא לספוקי [בשש עשרה] מוסיף שנים על [הני דאמרן] דאיכא גרועי ואופופי עד לחלה אחת וי"א רקיקין: אביי אמר אפי' תימא ר"ש. אינו צריך אלא חמשתן דשמעינן ליה לר"ש דאשם מייתי ומתני הכא נמי מייתי שהרי הביא עשר חלות ועשר רקיקין ומתני דאי אמר תשע חלות ורקיק אחד ליהודי כו' וכן נמי אי ס"ל כר"מ לייתי מכולהו י"ב ולתני כולהו [בתוספתא] דנזירות [קתני מי שהיה ספק נזירות] טמא [וספק טהור] [מוחלט] בספק לאחר [ששים יום] אוכל בקדשים [ולאחר] ק"כ יום מותר [לטמא] וכו' וקאמר [ר' שמעון] דסוף [ששים יום] יגלח ב' [תגלחות] לצרעתו [למחרת] מביא אשמו כו' ולהכי קאמר למחרת קרבן דמצורע [אין] מביאין אותו [ביום] שנטהר בו [מצרעתו] עד למחרת דכתיב וביום השמיני יקח שני כבשים ולהכי קאמר למחרתו מביא אשמו דספק מוחלט הוא ומתני': **ב)** (ממקום) דמקיים ומיתב דמוקים נמחק: **ג)** חיבת מנחה נמחק: **ד)** מנחה אחת: **ה)** ג' ומנחת: **ו)** חיבת של נמחק: **ז)** שטיה: **ח)** להשלים שלשים חיבת לד' נמחק: **ט)** ואין נזיר: **י)** בהמה. ומתנה עליה כו' נראה שחסר מן התוס' וספר שלשים יום כו' **א)** וגרסי' וספר שלשים יום ומביא עולת בהמה ומתנה כו': **יא)** חיבות ודאי עולת בהמה ל"ש:

א) לפני רבינו לו היה נדפס עדיין חיבות אלו וספר ל' וכו' כתוב דברי התוס' מוקף במרובעים ולפיכך הוקדם לכאן.

---

1 וזאת תורת המנחה [ויקרא ו ז] דמוקים לתרוייהו [לישנין]: דלמא הא מיני מנחה יביא שתי מנחות משתי מיני מינין. דמיני (א) ג) (מנחה) משמע תרין [ומנחה נמי משמע תרין] כדאמר לעיל וחתת תורת המנחה: ודילמא הא. דלדיקינן מינה הא מיני מנחה חדא ר' שמעון היא דלדידיה איכא לקיומי תרוייהו ב)[לישני] שני מינין במנחה אחת אבל לרבנן דליש להו מנחה משני מינים לעולם חדא מנחה ד) ממין ג)אחד ה)(לא) מיינתי: מאן תנא. דלא מספקא ליה אלא בחמשה מנחות: כיון דאמר מחבת חלות ומחבת רקיקין יביא. ולאו דוקא קאמר דה"ק לתשע חלות וחד רקיק לו לתשעה רקיקין וחדא חלה: אי נמי סבר לה כרבי יהודה דאמר. בפרק ואלו מנחות (לעיל עו.) כל המנחות באות עשר עשר: איכא לספוקי להאי באחרבע עשרה מנחות. סלת ומחבת ומרחשת הרי ה) ג' ומנחת מאפה איכא אחד עשר ספיקות דלמא כולה חלות גדר ושמא תשעה חלות וחד רקיק ושמא שמנה חלות ושני רקיקין ו)וכן גרועי לחלות ואפופי לרקיקין עד שמא כולה רקיקין(ב) ב)[הויי"ל]: מייתי. שתי מנחות חדא של עשר חלות וחדא של עשר רקיקין ואומר אם כולה חלות או כולה רקיקין גדרתי אותה שגדרתי תהא נגדי והאחרת תהא נדבה ואם מחצה ו) של חלות ורקיקין גדרתי יצטרפו חלות מזו לפי מה שגדרתי ז)ורקיקין מזו לפי מה שגדרתי נגדי והאחרת תהא נדבה: למחרת מביא אשמו ולוגו עמו. בתוספת דזיזרות(ד) קתני לה מי שהיה ספק מזיר טמא וספק טהור ספק מצורע מוחלט טמא ספק טהור אוכל בקדשים אחר ס' יום כו' רבי

סימנא בעלמא. לגירסא שלא תטעה ושלא תשכח באיזה מנחה ת"ל יהודה כי על ידי טעם זה אתו לאדכורי גמרא: **למחרת מביא אשמו ולוגו.** פירש בקונטרס למחרת יום שמיני ובזבחים (דף עו.) פירש למחרת יום שמיני והכל אחד דלספק מזיר טמא ולספק מצורע טמא קאי כדמוכח בתוספתא דזיזר פרק בתרא והכי איתא התם ספק מזיר טמא וספק מזיר טהור אבל מזיר ודאי היה ספק מצורע טמא פי' מוחלט ספק מצורע טהור פי' ז] שטהור כבר אבל מצורע ודאי היה פי' בתר גבחא איירי שיש בו ספיקות הללו אוכל בקדשים לאחר ששים יום ושותה יין ומיטמא למתים לאחר ק"כ יום כילל אמרו לו מזיר טמא אתה ג) [ואין מזיר טמא מגלח אלא עד שבעה] לא ומנה שבעה הזה ושנה וגלח והבא קרבן מנה שבעה ומבקש לגלח אמרו לו מזיר טהור אתה ואין טהור מגלח פחות מל' יום לא ומנה כ"ג להשלים ח] ט) לו מנה לי ומבקש לגלח ח"ל מזיר טהור אתה ואין ט] טהור מגלח אלא על הדמים י) פירוש אלא בהמות חייב להביא חטאת עולה ושלמים ועל אחד מסם יכול לגלח וחטאת בהמה אינה באה על הספק ושלמי מזיר נמי טעון תנופה וזה אין יכול להניף מפני שהוא ספק מצורע טמא אבל עולה יכול להביא על תנאי והיינו דקתני כילל הוא עושה מביא עולת בהמה ומתנה עליה ואומר אם טהור אני הרי זו חובה ואם לא לא תני הכי מין מנחות עלי מביא שתי מנחות ממין אחד מיני מנחות עלי מביא שתי מנחות משני מינין הא מיני מנחה חדא דלמא הא מני רבי שמעון היא ז)דאמר מחצה חלות ומחצה רקיקין יביא ומאי מיני מנחה דאית בה תרי מיני אבל רבנן דאמרי מחצה חלות ומחצה רקיקין לא יביא מביא שתי מנחות משני מינין: פירשתי ואיני יודע מה פירשתי יביא חמשתן: מאן תנא אמר רבי ירמיה דלא כרבי שמעון דאי רבי שמעון כיון דאמר מחצה חלות ומחצה רקיקין יביא אי נמי ח) ט)סבר לה כר' יהודה דאמר כל המנחות באות עשר איכא לספוקה בארבע עשרה מנחות ט אביי אמר אפילו תימא רבי שמעון שמעינן ליה לרבי שמעון דאמר מייתי ומתני י)דתניא רבי שמעון אומר יל)למחרת מביא אשמו ולוגו עמו

לימי מזרו ותגלחת לצרעתו אינה עולה לתגלחת מזרו בספק מי שאמר הריני מזיר מגלח (מזיר יח:) ובפרק שני מזירים (שם סט:) ומה שמביא חטאתו ביום מגלחתו היינו כדרבי עקיבא דאמר במסכת מזיר (דף מד:) אם גילח בשמיני מביא קרבנותיו בו ביום והכי נמי הוי כגילח בשמיני שהרי שיהה מגלחתו ומתנה על חטאתו ואומר אם טמא אני חטאת מחובתי ועולה נדבה פי' עולה שאמרתי למעלה ואם טהור אני עולה מחובתי ומטאת העוף ספק מגלח לאשם וחקנו וגבות עיניו כדרך שהמצורעים מגלחין ד) ומביא עולת בהמה [1] [ומתנה עליה כו' וספר שלשים יום ומביא עולת בהמה כו'] שהרי ספק מזירות טהרה הוא מונה ואינו יכול לגלח מגלחת שניה לצרעתו עד שיזרוק עליו אחד מן הדמים ומביא עולה וחטאת ד) ושלמים יא) [ולאי עולת בהמה) וישהה עד סוף מזירות טהרה שאחר טהרת צרעתו שעולה בודאי ואומר אם טמא אני פירוש אם טמא הייתי בתגלחת ראשונה העולה לראשונה נדבה היתה וזו נדבה שתגלחת בתגלחת ראשונה מחובתי ואם טהור אני עולה לראשונה חובה וזו נדבה שתגלחת זו של עכשיו אינה כלום וחטאת העוף ספק ומגלח לאשם וחקנו וגבות עיניו כדרך מצורעים ותגלחת זו היתה ראויה לעשות בסוף ז' ימי ספירה תגלחתו לראשונה אבל לא היה יכול משום דגילוח ספק מצורע אינו דוחה איסור גילוח דמזיר

ד א ב מיי' פי"ז מהל' מעה"ק הלכה ה: ה ג מיי' פי"א מהלכות מזירות הלכה ז:

רבינו גרשום

מאי מיוחדת הואיל ופתח [בה] הכתוב תחילה: פשיטא דמנחת הסולת קאמר מתני' דקתני יביא מנחת הסלת והיינו הא שפתח בה הכתוב תחילה ומאי קאמר לבריתא [דהיינו אותה] (דאמר) שפתח בה הכתוב תחילה ולא כלום קמ"ל. דהיינו היא: אלא לסימן בעלמא קמ"ל לגיסא דמי שאמר מנחה סתם לרבי יהודה יביא אותה שפתח בה הכתוב והיינו מנחת הסלת: פירשתי שם מנחה ואיני יודע איזו פירשתי יביא חמשתן: דאי רבי שמעון כיון דאמר מחצה חלות ומחצה רקיקין לאו מחצה יביא האי מחצה חלות ומחצה רקיקין דוקא קאמר אלא מקצת חלות ומקצת רקיקין: אי נמי סבר לה כר' יהודה דאמר כל המנחות באות עשר עשר והני חלות נמי עשר ורקיקין עשר. אמאי יביא חמשתן ותו לא הא איכא לספוקא בארבע עשרה מנחות כיצד דדילמא ט' חלות וא' רקיק אמר או ח' חלות וב' רקיקין או ז' חלות וג' רקיקין או ו' חלות וד' רקיקין או ה' חלות וה' רקיקין או ד' חלות וו' רקיקין או ג' חלות וז' רקיקין או ב' חלות וח' רקיקין או חלה אחת וט' רקיקין הרי תשע והיינו גרועי ואופופי עד לחלה א' וט' רקיקין ואיכא לספוקי לכולהו אמר רקיקין או כולהו אמר חלות או סלת אמר או מחבת אמר או מרחשת אמר הרי י"ד. וכ"ש אי סבר לה כר' מאיר דאמר כל המנחות באות י"ב איכא לספוקי בשש עשרה. מוסיף שנים על הני דאמרן דאיכא גרועי ואופופי עד לחלה אחת וי"א רקיקין: אביי אמר אפי' תימא ר' שמעון דאינו צריך אלא חמשתן דשמעינן ליה לר' שמעון דאמר מייתי ומתני: הכא נמי מייתי ומתני שהרי הביא עשר חלות ועשר רקיקין ומתני דאי אמר תשע חלות וחד רקיק ליהודי הני עשר לחובתי ואידך עשר ליהודי נדבה ואי אמר ח' חלות וחד רקיק ואפילו עד חלה אחת וט' רקיקין יכול למימר הני עשר לחובתי ואידך י' לנדבה ואי אמר כולהו חלות או כולהו רקיקין הרי הביא. וכן נמי אי סבירא ליה כר' מאיר לייתי מכולהו י"ב ולייתי ולימא אי מחצה רקיקין אמרתי יהו י"א חלות וחד רקיק לחובה והשאר יהא לנדבה הרי י"א מנחות ושמא חלות לחודייהו נדר או שמא רקיקין לחוד נדר או מחבת או מרחשת או מנחת סלת והכי מצי מתני ואזיל וממה נפשך לא יהא צריך אלא חמש מנחות: ומנא תימרא דר' שמעון אית ליה מתני דתניא ר' שמעון אומר למחרת מביא אשמו ולוגו עמו וכו'. התם קאי בנזירות דתנן מי שהיה נזיר טמא בספק ומצורע מוחלט